

съ Вишеградъ (Вишегория), Смоленскъ, Островъ, Верея, Переяславъ (Преславъ), Плесковъ и др. Тая чърта напълно съотвѣтствува на наводнеността тие провинции съ славяне въ VII и въ VIII вѣкъ, което е и накарало Константина да каже: „ославянила са е цѣлата страна“. Ясно е, че съ българското утвърдѣние на Балканския полуостровъ, славянскиятъ елементъ е добилъ силно подкрѣпление, което никакъ не би могло да са случи, ако българете да би били финни, а не славяне. За такова едно бързо и корѣнно преобърщане на господарствующето финско племе въ покоренната отъ тѣхъ народностъ, както ние забѣлявихме по-напредъ, не може да бѣде никаква дума: то е противно на сичките исторически закони.

Ако предположиме, че българете и наистина съ били финско племе, което са е подчинило подъ влиянието на покоренните славяне, то и въ такавъ случай, разбира са, то би изгубило своята народностъ не изведнажъ, а постепенно; то би оставило не нѣколко думи, а дълбоки дупри въ езикътъ, и не само въ лексиконътъ, но и въ граматиката. Осѣнъ това, въ такавъ случай необходимо би трѣбало да произлѣзе смѣшание на двата езика; а отъ това смѣшание би трѣбало да са появи новъ типъ отъ другъ езикъ, даже и при пълното обладание на славянскиятъ елементъ. Намѣсто това ние видиме въ IX и въ X вѣкъ необикновенно богато развитие на българската писменностъ съ чистъ славянски езикъ. И каква писменностъ! Която е лѣгнала въ основата на сичката славяно-християнска образованостъ. А какавъ е билъ